

את המשרוקית שלי.

- לשם מה לי משרוקית? -- אמר ויטאלי -- לדעתי הדג עדיף על משרוקית.

- במה הוא עדיף? במשרוקית תוכל לשרוק. ודג מה? האם הוא יכול לשרוק?

- לשם מה ישרוק דג? -- ענה ויטאלי -- דג לא יכול לשרוק אבל הוא שוחה. והמשרוקית יכולה לשחות?

- שטויות! -- צחק סריוז'ה -- מי שמע על משרוקיות שוחות! ואת הדג החתול יכול לטרוף,

ולא יישאר לך לא דג ולא משרוקית. ואת המשרוקית חתול לא יכול לאכול, היא מברזל.

- אמא לא מסכימה שאתחלף. היא אומרת שתקנה לי בעצמה אם אזדקק למשהו -- אמר ויטאלי.

- ואיפה היא תקנה משרוקית כזו -- ענה סריוז'ה -- משרוקית כזו לא ניתן לקנות. זו משרוקית

משטרה אמיתית. רק אצא לחצר ואשרוק, מיד כולם יחשבו ששוטר בא.

סריוז'ה הוציא מכיס את המשרוקית ושרק.

ויטאלי קיבל לאחרונה מתנה מאמא -- אקווריום עם דג זהב. דג יפה מאוד! דג זהב -- כך הוא נקרא וכזה היה. ויטאלי שמח מאוד שיש לו דג זהב.

תחילה הוא התעניין מאוד בדג, האכיל אותו, החליף מים באקווריום, ובמשך הזמן התרגל ומדי פעם אפילו שכח להאכיל אותו.

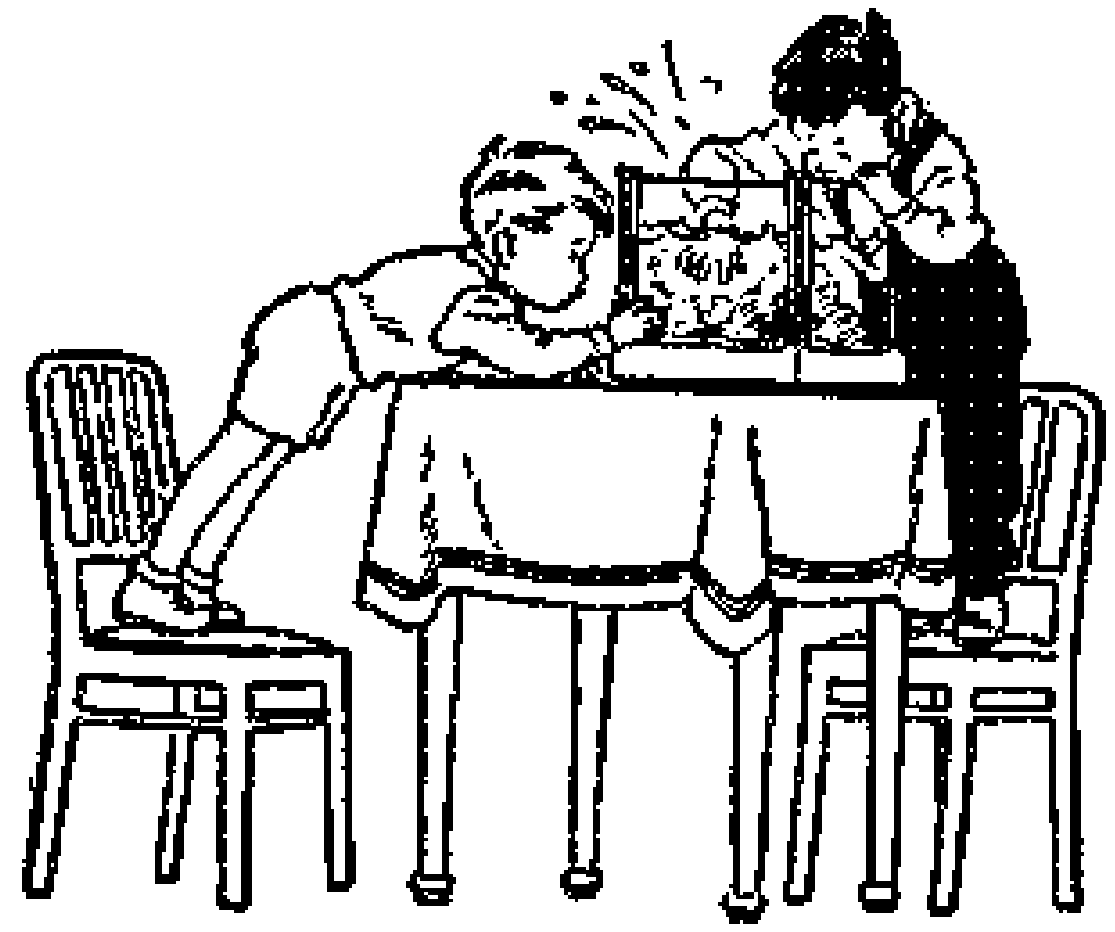
והיה להם בבית גם חתול מרוציק. חתול אפור, בעל עיניים גדולות, ירוקות. מרוציק התעניין מאוד בדג. הוא יכול היה שעות שלמות לשבת ליד האקווריום ולהביט על הדג.

- תשגיח על מרוציק -- אמרה אמא לויטאלי -- שהוא לא יטרוף את הדג שלך.

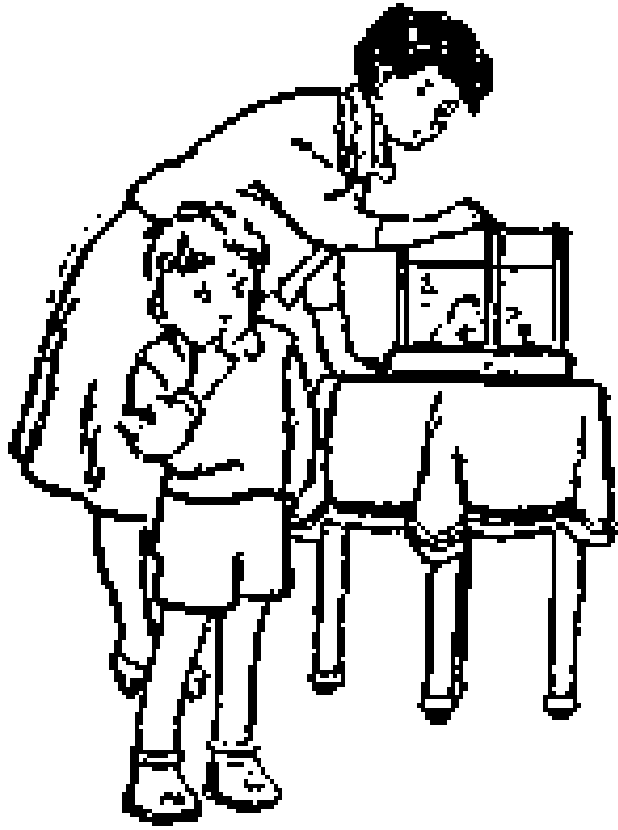
- לא יטרוף -- ענה ויטאלי -- אני אשגיח עליו. יום אחד, כשאמא לא הייתה בבית, בא לויטאלי

חבר סריוז'ה. הוא ראה את הדג שבאקווריום ואמר: - הבה נתחלף. תן לי את דג הזהב ואני אתך לך

- תן לי לנסות -- ביקש ויטאלי. הוא לקח את
המשרוקית ונשף בה. המשרוקית השמיעה צליל
חזק, יפה. זה מאוד מצא חן בעיניו של ויטאלי.
התחשק לו להיות בעל משרוקית כזו אך לא יכול
היה להחליט ואמר:

- ואיפה תחזיק את הדג? אין לך אקווריום.
- אשים אותו בצנצנת מריבה. יש לנו צנצנת
גדולה כזו.
- אז טוב -- הסכים ויטאלי.
ילדים ניסו לתפוס את הדג באקווריום, אבל הוא
שחה מהר ולא התקרב לידיים. הם התיזו מים
סביב וסריוז'ה הרטיב את השרוול עד המרפק.
בסוף הוא הצליח לתפוס את הדג.
- הנה -- הוא קרא -- תן לי איזו כוס עם מים.
אכניס את הדג פנימה.
ויטאלי הביא לו כוס עם מים. הם הכניסו את הדג
לכוס והלכו לביתו של סריוז'ה. הצנצנת לא הייתה
גדולה מאוד ולדג לא היה בה מקום כמו באקווריום.
ילדים הביטו איך הוא שוחה בצנצנת. סריוז'ה שמח
ולויטאלי נעשה כבר חבל שלא יהיה לו יותר דג
באקווריום, ובמיוחד הוא פחד מה תגיד אמא
כשייוודע לה שהחליף את הדג במשרוקית.
"אין דבר, אולי אמא לא תרגיש מיד שאין דג" חשב
ויטאלי והלך הביתה.
כשחזר אמא הייתה כבר בבית.

לך כמו לבן-אדם, אל תלך הביתה.
אבל מרוציק, כנראה, לא הבין כלום. הוא חזר
לויטאלי, השתפשף שוב ברגליו, נגע בו בראשו כדי
שיפתח את הדלת מהר. ויטאלי גירש אותו מהדלת
אבל מרוציק לא רצה ללכת משם. ויטאלי הסתתר
אחרי הדלת.
- מיאו! -- קרא מרוציק ליד הדלת.

- איפה הדג שלך? -- שאלה.
ויטאלי נבהל קצת. הוא לא ידע מה לענות.
- אולי מרוציק אכל אותו? - שאלה אמא.
- אינני יודע -- מלמל ויטאלי.
- אתה רואה -- אמרה אמא -- הוא חיכה שלא
יהיה אף אחד בבית והוציא את הדג מהאקווריום!
איפה הוא, השודד? תמצא אותו מהר!
- מרוציק! מרוציק! -- התחיל לקרוא ויטאלי, אך
את החתול לא ראה.
- כנראה יצא לחצר -- אמרה אמא -- לך וקרא לו!
ויטאלי לבש מעיל ויצא לחצר. "זה לא נעים" חשב:
"עכשיו מרוציק יקבל נזיפה במקומי".
הוא רצה לחזור הביתה ולהגיד שמרוציק לא נמצא
בחוץ, אך הנה מרוציק קפץ מפתח המרתף שתחת
הבית, ורץ לדלת הדירה.
- מרוציק, אל תלך הביתה -- אמר לו ויטאלי --
אמא תעניש אתך.
מרוציק נהם קלות. השתפשף ברגליו של ויטאלי
והלך לדלת הסגורה.
- טיפש, אינך מבין -- אמר ויטאלי -- אני מסביר

ויטאלי חזר החוצה:

- שקט! אל תצעק! אמא תשמע ותקבל מנה!
הוא תפס את מרוציק והתחיל לדחוף אותו בחזרה
לפתח המרתף שממנו יצא מרוציק קודם. מרוציק
התנגד בכל כוחו ולא רצה לחזור למרתף.
- לך, טיפש! -- ניסה לשכנע אותו ויטאלי --
תישאר שם קצת.

בסוף הוא הצליח לדחוף אותו פנימה. רק הזנב
נשאר בחוץ. זמן מה נפנף מרוציק בזנבו ואחר כך
גם הזנב נעלם. ויטאלי שמח. הוא חשב שהחתול
יישב תחת הבית, אך מרוציק שוב הציץ מהפתח.
- לאן אתה הולך, ראש טיפש! -- לחש ויטאלי
ועצר אותו בידיו -- אמרתי לך, אל תלך הביתה.
- מיאו! -- ענה מרוציק.

- הא לך מיאו! -- נזף בו ויטאלי -- מה אעשה אתך
עכשיו?

הוא הביט סביב וחיפש במה לסגור את הפתח. לא
רחוק ראה קרש. הוא הרים אותו וכיסה את הפתח
בקרש.

- עכשיו כבר לא תצא -- אמר -- שב שם במרתף,

ומחר אמא תשכח מהדג ואני אוציא אתך.

הוא חזר הביתה ואמר שמרוציק איננו בחצר.

- אין דבר -- אמרה אמא -- ממילא לא אסלח לו.
בצהריים ויטאלי היה עצוב ולא רצה לאכול. "אני
אוכל" חשב "ומרוציק, מסכן, יושב במרתף."
כשאמא קמה מהשולחן הוא שם שתי קציצות בכיס
ויצא לחצר. שם הוריד את הקרש שבו סגר את
פתח המרתף והתחיל לקרוא:

- מרוציק! מרוציק!

אבל מרוציק לא הופיע. ויטאלי התכופף והביט דרך
הפתח. המרתף היה חשוך והוא לא ראה כלום.
- מרוציק! מרוציק! -- הוא קרא שוב -- הבאתי לך
קציצות!

אבל מרוציק לא ענה.

- אינך רוצה, שב שם, ראש טיפש! -- אמר ויטאלי
וחזר הביתה.

בבית היה לו עצוב ולא נעים בלב כי שיקר לאמא.
אמא ראתה שהוא עצוב ואמרה:

- אל תדאג! אקנה לך דג אחר.

- לא צריך -- אמר ויטאלי.

הוא רצה כבר לספר לאמא את הכל, אבל לא העז ולא אמר כלום. ואז אחרי החלון נשמעה נהמה וצעקה:

- מיאו!

ויטאלי הביט בחלון וראה על אדן החלון את מרוציק. כנראה הוא יצא דרך פתח אחר.

- הנה! בא סוף-סוף השודד -- אמרה אמא -- בוא הנה, בוא!

מרוציק ראה דלת פתוחה ונכנס לחדר. אמא רצתה לתפוס אותו אבל הוא כנראה ניחש שיענישו אותו והסתתר תחת השולחן.

- ראה איזה ערמומי -- אמרה אמא -- הרגיש שהוא אשם. תפוס אותו.

ויטאלי זחל תחת השולחן. מרוציק ראה אותו וברח תחת הספה. ויטאלי שמח שמרוציק ברח ממנו. הוא זחל תחת הספה ועשה רעש כדי שמרוציק ישמע אותו ויברח. מרוציק שמע וקפץ החוצה. ויטאלי התחיל לרוץ אחריו בכל החדר.

- למה אתה רועש? כך לא תתפוס אותו -- אמרה אמא.

מרוציק קפץ על החלון, שם איפה שעמד האקווריום, ורצה לברוח דרך החלון אך מהתנופה נפל ישר לתוך האקווריום! המים התפזרו סביב.

מרוציק קפץ החוצה והתחיל להתנער. עכשיו אמא תפסה אותו:

- אלמד אתך כמו שצריך! - אמרה.

- אמא, אהובה, אל תכי את מרוציק - התחיל לבכות ויטאלי.

- למה אתה מרחם עליו -- אמרה אמא -- הוא אכל את הדג שלך.

- אמא, הוא לא אשם!

- איך "לא אשם"? אז מי אכל את הדג?

- לא הוא.

- אז מי?

- זה אני..

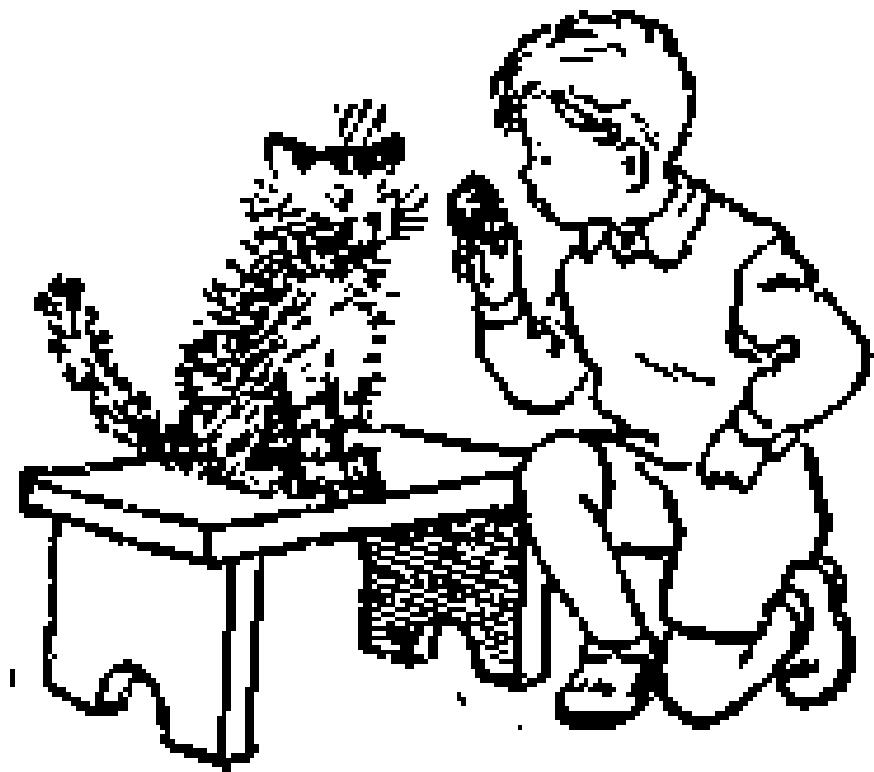
- אכלת אותו? השתוממה אמא.

- לא. לא אכלתי. החלפתי אותו במשרוקית.

- איזו משרוקית?

- בזאת.

ויטאלי הוציא את המשרוקית מהכיס והראה לאמא.

- ואינך מתבייש? -- אמרה אמא
- זה במקרה. סריוז'ה אמר "הבה נתחלף" והתחלפתי.
- אני לא מדברת על זה! אני מתכוונת, מדוע לא אמרת אמת? אני חשבתי על מרוציק. זה יפה להאשים אחרים?
- פחדתי שתכעסי עלי.
- רק פחדנים חוששים לומר אמת! זה היה יפה אילו הענשתי את מרוציק?
- לא אעשה כך יותר.
- אז תזכור. אני סולחת רק כי הודית בעצמך -- אמרה אמא.

ויטאלי לקח את מרוציק והוציא אותו החוצה לייבוש. הוא הניח אותו על ספסל וישב יחד אתו. הפרוה הרטובה של מרוציק נעמדה לכל הכוונים כמו מחטים של קיפוד והוא נראה כל כך רזה, רזה כאילו שבוע שלם לא אכל. ויטאלי הוציא מהכיס את הקציצות ושם לפני מרוציק. מרוציק אכל את הקציצות ואחר כך נשכב לויטאלי על הברכיים, סיבב את ראשו וזמזם משהו בשקט.